

Ιωάννα Μύρκα

Πρωτοσυνάντησα την Ιωάννα Μύρκα το 1996, στην έκθεση “Spring Collection”, στο Σπίτι της Κύπρου, που είχε επιμεληθεί η Έλενα Παπαδοπούλου για το Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, με νέους καλλιτέχνες, όπου συμμετείχε με το βίντεο “Κομμωτήριο”. Ένα έργο τέχνης που συζητήθηκε πολύ, το αγόρασε ο συλλέκτης κ. Δά-

κης Ιωάννου, και προμήνυε την πορεία της Ιωάννας. Διατηρήσαμε τη σχέση μας όλα αυτά τα χρόνια, παρακολουθούσα τη δουλειά της, κι έτσι είχα την ευκαιρία να δω την εξέλιξή της, καθώς και μια σειρά από βίντεο που με επιβεβαίωσαν. Παρόλο που δεν πολυαρέσει το video, κι αυτό γιατί δύσκολα βλέπω αξιόλογα, της Ιωάννας είναι από τα καλύτερα: περιεκτικά, μινιμαλιστικά, ποιητικά... βαθιά εσωτερικά. Μετά την πρόσφατη συνεργασία μας, το Καλοκαίρι του 2014 στην Ύδρα, με αφορμή ένα έργο τέχνης από τη σειρά “Bonsai Body”, που όπως μας εξηγεί η ίδια, κεντάει το σώμα της... διατρέχουμε μαζί, το σώμα της δουλειάς της.

Της Έφης Μιχάλαρου

Φωτό: Αρχείο Ιωάννας Μύρκα

κα. Μύρκα γνωρίζοντας το έργο σας από το πρώτο video, το “Κομμωτήριο” μέχρι σήμερα, διαπιστώνουμε ότι από το 2004, χρησιμοποιείτε τον εαυτό σας ως μοντέλο, για να εκφράσετε τα θέματα που σας απασχολούν, από ποια ανάγκη σας προέκυψε;

Πέρασα σε ένα επόμενο στάδιο της ζωής μου και η δουλειά μου ακολούθησε, υπήρξε άμεση σχέση ζωής και τέχνης. Δεν μπορούσα να κάνω πάντα κομμωτήρια, θα έλεγα ψέματα σε μένα και στους άλλους. Κάποια στιγμή κοιτώντας πίσω τη δουλειά μου, συνειδητοποίησα αυτό τον διαχωρισμό. Όλο αυτό δεν συνέβη εσκεμμένα απλά συνέβη.

Ωστόσο ενώ στα προηγούμενα video, υπήρχε αφήγηση, εδώ παρατηρούμε ότι η κίνηση και το συναίσθημα παίζουν αφηγηματικό ρόλο αντικαθιστώντας πλήρως τη φωνή, αυτό γιατί συμβαίνει;

Δεν υπήρξε συγκεκριμένη στρατηγική ούτε έγινε όλο αυτό από την μία μέρα στην άλλη, δεν άλλαξα το ύφος της δουλειάς ή την εικαστική γλώσσα που χρησιμοποιούσα. Στα βίντεο μου, δεν νομίζω ότι υπάρχει αφήγηση, υπάρχει πιο πολύ καταγραφή μιας κατάστασης ή ενός τρόπου ζωής, κάποια στιγμή έβαλλα και το συναίσθημα που μέχρι τότε το φοβόμουν.

Ο κόσμος που περιγράφετε είναι απόλυτα προσωπικός, ταυτόχρονα όμως είναι και ένα κοινωνικό ψυχογράφημα, αφού εμπεριέχει και αντικατοπτρίζει το σύγχρονο άνθρωπο, τους φόβους, τα άγχη και τις αγωνίες του...

Είναι προσωπικό ψυχογράφημα, η ζωή μου λίγο διαφέρει από του υπόλοιπου κόσμου, βρήκα τρόπο να ανοίξω κάποια θέματα και να τα παρουσιάσω κάνοντας μια υπέρβαση, ήταν καιρός να το κάνω και το έκανα χωρίς να το σκεφτώ ιδιαίτερα...

Ταυτόχρονα, είναι η πρώτη φορά που κεντάτε ιστορίες σε λινήν σειρά "Bonsai Body", πως προέκυψε;

Δεν κεντάω ιστορίες, κεντάω το σώμα μου, ένα σώμα περιορισμένο από κίνηση και ευκολίες, εγκλωβισμένο όπως τα bonsai αυτά τα μικρά δεντράκια με την τόση ομορφιά. Μέσα από όλο αυτό αναγνώρισα στο σώμα μου την ομορφιά του. Το κέντημα που χρησιμοποίησα έχει αναφορά στις ουλές από εγχειρήσεις που έχει υποστεί.

Είναι συμπληρωματική των video, αφού γνωρίζουμε ότι η Ιαπωνική κουλτούρα και ιστορία, σας αγγίζουν και σας επηρεάζουν στη ζωή και το έργο σας, άμεσα και έμμεσα.

Έχω ξεχωρίσει τους Ιάπωνες σαν κουλτούρα σαν υπόσταση και λαό. Τους θαυμάζω και χρησιμοποιώ ότι έρχεται από αυτούς για να ευχαριστίσω τα μάτια και την ψυχή μου. Έχω δει πολλά πράγματα τους με τόση ομορφιά και απλότητα που ντρέπομαι να τα κοιτάξω. Δανείζομαι πράγματα και τα εντάσσω στη δουλειά μου, προσέχοντας τη δοσολογία ώστε να υπάρχει αρμονία.

Σκέφτεστε να την συνεχίσετε εν παραλλήλω... τείνοντας το νήμα στις άκρες και τα όρια της τέχνης και της ζωής;

Δεν ξέρω, κάθε μου project είναι διαφορετικό, δεν χρησιμοποιώ κάθε φορά τα ίδια πράγματα, λεω και δείχνω κάτι μια φορά. Αν κάποια φορά χρησιμοποιώ κάτι το κάνω με άλλο τρόπο και για άλλο λόγο.

Παρακολουθώντας αρκετά από τα video σας, από όπου αρκετά με

συγκίνησαν, εκείνο που ξεχώρισα είναι το “Sorry Mum”, είναι homage στην μητέρα σας, την μητέρα μας, την μητέρα όλων και τη σχέση μας με αυτήν; Είναι εξαιρετικός ο τρόπος, όπου μέσα από δύο κινήσεις καταγράφετε στο φακό όλη την σημειολογία αυτής της σχέσης.

Αυτό το βίντεο είναι κίνηση στη σιωπή. Είναι μια πολύ προσωπική στιγμή εξομολόγησης και κάθαρσης. Το σκοινί που κρατώ στα χεριά μου, δένει και λύνει κόμπους, ποτέ γίνεται λώρος και ποτέ βρόγχος μαζί με τη συν γνώμη που έχω να της πω.

Πρώτη Δημοσίευση 19/1/2015, www.dreamideamachine.com

© Συνέντευξης Έφη Μιχάλαρου